

Vikariát Plzeň – sever příspěvek pro pastorační konferenci 8. května 2002

Zpráva z našeho vikariátu musí začít popisem situace, ve které se u nás na našem vikariátě nacházíme. Jsme vikariátem skládajícím se z malých farních společenství (do 100 lidí na nedělní mši svaté). Jedná se většinou o malé vesnice nebo o malá města. Lidé se znají, vědí o sobě všechno, komunikují spolu i se svým knězem. Lidé, kteří do kostela na mši svatou nepřijdou, se s knězem stejně znají a někdy přicházejí na kus řeči.

Je obtížné změnit mentalitu a pohled na církev, který vychází z toho, že fara a kostel patří panu faráři a proto se o to musí starat a mnoho lidí vůbec nenapadne, že by se měli nějak podílet také oni.

Jsou farnosti, které jdou od deseti k pěti, a je třeba říci, že to není chyba jenom kněze, nebo biskupa ...

V celém našem vikariátě není jeden sněmovní kroužek. Nikomu z nás kněží se nepodařilo přesvědčit lidi k tomuto setkávání. Scházíme se ale s lidmi, jak nás k tomu otec biskup vyzval ke studiu katechismu.

Několik poznatků s kterými jsme se setkali v bodech:

1. Slovo laik je samo o sobě dost nešťastné a v češtině dost nepřesné.
2. Máme dvě skupiny laiků:
  - a. klasické laiky, kteří jsou ve farnosti, přijímají svátosti, plní si své povinnosti v rodině i v práci, pomáhají knězi ve farnosti. Těchto laiků je v našich farnostech nejvíc – asi 95 %.
  - b. druhou skupinu laiků tvoří tzv. laici dravci nebo můžeme říci hyperangažovaní laici. Jedná se o laiky, kteří v mnoha případech vyměnili své laické poslání za nějaký úřad v církvi. Je možno je rozdělit na ty, kteří mají teologické vzdělání nebo je nemají. Podle Christifideles laici má každý dělat to, na co má vzdělání. Takových laiků je v církvi málo, ale jsou často slyšet a vidět více než celá skupina klasických laiků. Někdy se stane, že lidé s teologickým vzděláním nemají možnost v církvi sloužit.
3. Stylizuje-li se nějaký laik do role mluvčího farnosti, musí farář zjistit, kolik lidí tento člověk zastupuje a podle toho jednat. Často se stává, že ti kteří jsou nejvíce slyšet, nezastupují farnost ale spíše sebe nebo svojí rodinu. Ochota k dialogu z obou stran.
4. Má-li farnost více takových mluvčích, je úkolem faráře, aby tyto lidi a skupiny k sobě přibližoval a hledal laiky k tomu vhodné (ne neuctivé křiklouny nebo tajné žalobníky biskupství).
5. Při vzniklém závažnějším rozporu mezi farářem a skupinou farníků, je třeba svolat celou farnost (pozat třeba i vikáře nebo jiného představeného z biskupství), aby se ukázalo konkrétně a přesně oč jde, a jestli za tím stojí většina farníků, nebo jestli je za tím jen skupinka manipulátorů.
6. Jestliže agresivnější laik nebo skupinka jím vedená něco chtějí po faráři a on jim hned nevyhoví a oni si jdou tajně stěžovat biskupovi. Otec biskup by neměl hned kněze kárat nebo dokonce tiše přeložit. Měla by být svolána celá farnost a zveřejněna stížnost beze jmen a vyřešit to v plénu farnosti.
7. Určitý odstup mezi laikem je oprávněný, ale nesmí být nezdravý. Sedání do posledních lavic, kněz se nebaví s lidmi a odchází postranním východem na faru, aby nemusel nikoho potkat.
8. Vážné komunikace na svátostné úrovni. Ke sv. přijímání ano, ale svátost smíření ne.

Kněží vikariátu Plzeň – Sever.